

Arrest

nr. 231 658 van 22 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. IFTARA
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 september 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. IFTARA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2019 waarbij hun verzoek om internationale

bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd de republiek Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

4.1. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Noord-Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker B.I. genomen, stelt de commissaris-generaal vooreerst vast dat verzoeker niet aantoonde dat zijn versie van de feiten omtrent het voorval op 24 januari 2019 de juiste is en dat het gerechtelijk onderzoek naar dit incident niet correct verloopt (noch door een door verzoeker beweerde manipulatie van de autoriteiten door de familie Z., noch ten gevolge van een discriminatie van etnische Albanezen door Macedoniërs), dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij en zijn familie enige vermeende mistoestanden hebben aangeklaagd, en dat hij zelf geen andere stappen heeft ondernomen om een (onterechte) veroordeling te voorkomen dan het land te ontvluchten. In dit kader benadrukt het Commissariaat-generaal dat het onderzoeken en bestraffen van gemeenrechtelijke feiten een soevereine bevoegdheid betreft van elk land en dat het doel van een internationaal beschermingsstatuut niet is om een eventuele rechtszaak in het land van herkomst te ontlopen.

Daarnaast wordt met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde bloedwraak tussen zijn familie en de familie Z. vastgesteld dat verzoekers verklaringen dienaangaande evenmin kunnen overtuigen. De commissaris-generaal wijst dienaangaande op enkele vaststellingen die, zo oordeelt hij, verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote aangaande de beweerde bloedwraak danig op de helling zetten. Vervolgens wordt in de beslissing opgemerkt dat zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker verklaarde problemen in het kader van een bloedwraak met de familie Z., dan nog dient te

worden vastgesteld dat verzoeker geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster H.I. genomen, wordt vastgesteld dat zij haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen steunt als die door haar echtgenoot B.I., thans verzoeker, uiteengezet, in het kader van wiens verzoek, zo wordt opgemerkt, een weigeringsbeslissing werd genomen –de motivering van die beslissing ‘verzoek kennelijk ongegrond’ wordt hernomen en geciteerd-, waardoor ook haar verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

De commissaris-generaal weigert verzoekers internationale bescherming en beschouwt hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. Betreffende verzoekers' kritiek dat de commissaris-generaal de in artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet vermelde termijn van 15 werkdagen niet heeft gerespecteerd -waarbinnen luidens de betreffende bepaling de commissaris-generaal een beslissing neemt inzake het verzoek om internationale bescherming na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden- dient erop te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter gevolg voor wat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn betreft, die in een dergelijk geval geen 10 dagen, doch dertig dagen bedraagt. Het overschrijden van de termijn brengt echter geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun redenering dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal hun verzoek om internationale bescherming niet langer als kennelijk ongegrond kan beschouwen.

4.4. In zoverre verzoekers kritiek uiten op het feit dat Noord-Macedonië op de lijst van veilige landen van herkomst staat, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een persoon die internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijk als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals te dezen het geval is.

4.5. *Dat het zeker is dat, zoals verzoekers thans opwerpen, er op 24 januari 2019 een incident plaatsvond, wordt in casu niet in twijfel getrokken, doch verzoekers ontcrachten, noch weerleggen met deze algemene opmerking geenszins de verschillende vaststellingen op grond waarvan in de bestreden beslissingen wordt geconcludeerd dat eerste verzoeker “niet heeft aangetoond dat uw versie van de feiten van 24 januari 2019 de juiste is en dat het gerechtelijk onderzoek naar het incident van 24 januari 2019 niet correct verloopt (noch door een door u beweerde manipulatie van de autoriteiten door de Z.(...)’s, noch ten gevolge van een discriminatie van etnische Albanezen door Macedoniërs); dat u niet heeft aangetoond dat u en uw familie enige vermeende mistoestanden hebben aangeklaagd; en dat u zelf geen andere stappen heeft ondernomen om een (onterechte) veroordeling te voorkomen dan het land te ontvluchten. In dit kader dient te worden benadrukt dat het onderzoeken en bestraffen van gemeenrechtelijke feiten een soevereine bevoegdheid betreft van elk land, en het doel van een internationaal beschermingsstatuut niet is om een eventuele rechtszaak in het land van herkomst te ontlopen.”*

Het is overigens erg bevreemdend en frappant dat verzoekers stukken neerleggen met betrekking tot het incident op 24 januari 2019, om hun relaas te staven, doch tezelfdertijd hiervan de betrouwbaarheid en de waarachtigheid (van de inhoud ervan) zelf zeer in twijfel trekken. Zo verklaarde verzoeker ten aanzien van de commissaris-generaal dat het incident op die bewuste dag helemaal anders verliep dan beschreven in het krantenartikel en de juridische documenten die hij neerlegde aangaande de zaak, en laten verzoekers thans in diezelfde zin in het verzoekschrift opnieuw gelden: “Dat het incident anders wordt beschreven in het krantenartikel en de juridische documenten is best mogelijk”. Verzoekers, die trouwens zelf verantwoordelijk zijn voor de stukken die ze neerleggen, hebben de mogelijkheid om andere documenten neer te leggen waaruit het tegendeel blijkt en die hun versie van de feiten kunnen bevestigen, doch zij blijven hier echter in gebreke. Immers, in navolging van het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat verzoekers geen enkel begin van bewijs aanbrengen dat hun versie van de feiten de juiste zou zijn, noch brengen ze enig bewijs bij waaruit kan blijken dat het gerechtelijk onderzoek niet correct verloopt en verzoeker en/of zijn broer door de Noord-Macedonische autoriteiten incorrect worden behandeld. Verzoekers, die thans niet ontkennen of betwisten dat niemand van hun familie ooit de ombudsman in Noord-Macedonië contacteerde en dat er evenmin een advocaat werd geraadpleegd om te bekijken welke verzoekers opties zijn in de betreffende zaak naar aanleiding van het incident op 24 januari 2019, werpen geen ander licht op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zelf geen stappen heeft ondernomen om een (onterechte) veroordeling te voorkomen, doch hij daarentegen die dag zelf nog Noord-Macedonië is ontvlucht.

Dat het incident op voornoemde datum anders zou zijn verlopen dan dat blijkt uit de neergelegde documenten –hieruit blijkt dat verzoeker zeer ernstige strafbare feiten op zijn kerfstok heeft en dat hij die dag zelf nog zijn land van herkomst ontvluchtte- en dat het gerechtelijk onderzoek van de Noord-Macedonische autoriteiten niet correct zou zijn verlopen, betreffen aldus niets meer dan blote beweringen vanwege verzoekers die op generlei wijze middels overtuigende verklaringen en/of andere stukken aannemelijk worden gemaakt. Verzoekers’ versie van de feiten komt dan ook niet aannemelijk of geloofwaardig over.

4.6. *Verzoekers werpen voorts in het verzoekschrift op dat het eveneens vaststaat dat de familie Z. de familie van verzoeker haat, doch ze slagen er met een dergelijke algemene argumentatie geenszins in een ander licht te werpen op de verschillende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen die de commissaris-generaal op goede grond hebben doen besluiten dat de door verzoekers ingeroepen problemen in het kader van een bloedwraak met de familie Z. evenmin aannemelijk of geloofwaardig zijn.*

Bovendien blijkt uit niets en maken verzoekers niet in concreto aannemelijk dat zelfs al zou alsnog geloof worden gehecht aan die verklaarde problematiek in het kader van een bloedwraak met de familie Z., het hen dienaangaande in Noord-Macedonië aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoekers plaatsen hetgeen in dit verband concreet in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld niet in een ander daglicht. Zo betwisten ze niet dat door verzoekers broer en/of iemand anders (van de familie) nooit/geen klacht bij de politie werd ingediend naar aanleiding van de beweerde jarenlange bedreigingen voor 24 januari 2019 en dat er evenmin stappen werden ondernomen met betrekking tot de beschieting van verzoekers’ huis. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er evenwel precies in bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit het door verzoekers bijgebrachte artikel "Key findings of the 2019 Report on North Macedonia" van de Europese commissie vermag niet te blijken en verzoekers tonen voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aan dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië onjuist zouden zijn en dat de Noord-Macedonische autoriteiten in geval van eventuele veiligheidsproblemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. Verzoekers maken met een dergelijke algemene verwijzing naar algemene informatie geenszins aannemelijk dat zij geen beroep kunnen doen op en de Noord-Macedonië autoriteiten hen met betrekking tot hun verklaarde problemen geen hulp en/of bescherming kunnen of willen bieden.

Verzoekers maken niet aannemelijk in Noord-Macedonië voor hun verklaarde problemen alle redelijke en realistische mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben uitgeput en ze tonen niet aan dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen dienaangaande hulp en/of bescherming te verlenen.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Het door verzoekers bij het verzoekschrift gevoegde internetartikel waaruit blijkt dat de Noord-Macedonische Speciaal aanklager voor corruptie en georganiseerde misdaad, Katica Janeva, zelf is gearresteerd in een grote afpersingszaak, hetgeen door verzoekers al eerder werd aangekaart, toont niet aan dat verzoekers zelf persoonlijk, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, niet kunnen rekenen op hulp en/of bijstand van de Noord-Macedonische autoriteiten. Het artikel bevestigt trouwens dat de Noord-Macedonische autoriteiten wel degelijk optreden en actie ondernemen (naar aanleiding van corruptie).

4.7. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekers in hun verzoekschrift, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de concrete motieven in de bestreden beslissingen waaraan geen afbreuk wordt gedaan, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

4.8. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoekers voeren verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze

waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 november 2019, voeren verzoekende partijen aan dat in hun geval geen sprake is van een veilig land. Zij wijzen erop dat zij tot een etnische minderheid behoren en er in Noord-Macedonië veel discriminatie is omwille van de etnische problematiek. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij veel documenten hebben ingediend, waaronder krantenartikelen en daar geen rekening mee gehouden is. Verzoekende partijen besluiten dat zij geen vertrouwen kunnen hebben in de autoriteiten omwille van hun etnie.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat in hun geval geen sprake is van een veilig land, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“4.4. In zoverre verzoekers kritiek uiten op het feit dat Noord-Macedonië op de lijst van veilige landen van herkomst staat, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een persoon die internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijks als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals te dezen het geval is.”*

Zij wijzen erop dat zij tot een etnische minderheid behoren en er in Noord-Macedonië veel discriminatie is omwille van de etnische problematiek. De Raad wijst erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. De Raad merkt op dat het aan verzoekende partijen toekomt om aan te tonen dat zij omwille van het behoren tot een etnische minderheid zouden worden gediscrimineerd. Verzoekende partijen blijven hier echter in gebreke.

De Raad wijst dienaangaande verder op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“4.5. Dat het zeker is dat, zoals verzoekers thans opwerpen, er op 24 januari 2019 een incident plaatsvond, wordt in casu niet in twijfel getrokken, doch verzoekers ontkrachten, noch weerleggen met deze algemene opmerking geenszins de verschillende vaststellingen op grond waarvan in de bestreden*

beslissingen wordt geconcludeerd dat eerste verzoeker "niet heeft aangetoond dat uw versie van de feiten van 24 januari 2019 de juiste is en dat het gerechtelijk onderzoek naar het incident van 24 januari 2019 niet correct verloopt (noch door een door u beweerde manipulatie van de autoriteiten door de Z.(...)'s, noch ten gevolge van een discriminatie van etnische Albanezen door Macedoniërs); dat u niet heeft aangetoond dat u en uw familie enige vermeende mistoestanden hebben aangeklaagd; en dat u zelf geen andere stappen heeft ondernomen om een (onterechte) veroordeling te voorkomen dan het land te ontvluchten. In dit kader dient te worden benadrukt dat het onderzoeken en bestraffen van gemeenschappelijke feiten een soevereine bevoegdheid betreft van elk land, en het doel van een internationaal beschermingsstatuut niet is om een eventuele rechtszaak in het land van herkomst te ontlopen."

Voorts heeft de commissaris-generaal het volgende vastgesteld: "Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Macedonië Algemene Situatie van 26 juli 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_macedonie_algemene_situatie_20180726.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen voor alle etnische groepen."

Verzoekende partijen stellen dat zij geen vertrouwen kunnen hebben in de autoriteiten omwille van hun etnie. Met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Bovendien blijkt uit niets en maken verzoekers niet in concreto aannemelijk dat zelfs al zou alsnog geloof worden gehecht aan die verklaarde problematiek in het kader van een bloedwraak met de familie Z., het hen dienaangaande in Noord-Macedonië aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoekers plaatsen hetgeen in dit verband concreet in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld niet in een ander daglicht. Zo betwisten ze niet dat door verzoekers broer en/of iemand anders (van de familie) nooit/geen klacht bij de politie werd ingediend naar aanleiding van de beweerde jarenlange bedreigingen voor 24 januari 2019 en dat er evenmin stappen werden ondernomen met betrekking tot de beschieting van verzoekers' huis. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er evenwel precies in bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit het door verzoekers bijgebrachte artikel "Key findings of the 2019 Report on North Macedonia" van de Europese commissie vermag niet te blijken en verzoekers tonen voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aan dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië onjuist zouden zijn en dat de Noord-Macedonische autoriteiten in geval van eventuele veiligheidsproblemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. Verzoekers maken met een dergelijke algemene verwijzing naar algemene informatie geenszins aannemelijk dat zij geen beroep kunnen doen op en de Noord-Macedonië autoriteiten hen met betrekking tot hun verklaarde problemen geen hulp en/of bescherming kunnen of willen bieden.

Verzoekers maken niet aannemelijk in Noord-Macedonië voor hun verklaarde problemen alle redelijke en realistische mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben uitgeput en ze tonen niet aan dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen dienaangaande hulp en/of bescherming te verlenen.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Het door verzoekers bij het verzoekschrift gevoegde internetartikel waaruit blijkt dat de Noord-Macedonische Speciaal aanklager voor corruptie en georganiseerde misdaad, Katica Janeva, zelf is gearresteerd in een grote afpersingszaak, hetgeen door verzoekers al eerder werd aangekaart, toont niet aan dat verzoekers zelf persoonlijk, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, niet

kunnen rekenen op hulp en/of bijstand van de Noord-Macedonische autoriteiten. Het artikel bevestigt trouwens dat de Noord-Macedonische autoriteiten wel degelijk optreden en actie ondernemen (naar aanleiding van corruptie).

4.7. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekers in hun verzoekschrift, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de concrete motieven in de bestreden beslissingen waaraan geen afbreuk wordt gedaan, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).” Verzoekende partijen slagen er met hun algemene opmerking dat zij geen vertrouwen kunnen hebben in de autoriteiten omwille van hun etnie, niet in aan te tonen dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming zou ontberen. Evenmin werpen zij hiermee een ander licht op het voorgaande.

Verzoekende partijen wijzen erop dat zij veel documenten hebben ingediend, waaronder krantenartikelen en daar geen rekening mee gehouden is. Met betrekking tot hun voorgelegde documenten wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld: *“De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, de paspoorten van uw kinderen en echtgenote, de kopie van uw huwelijksakte, de vliegtickets van uw vrouw en kinderen, en het bewijs van de verzekering die uw vrouw afsloot voor haar reis bevestigen uw identiteit en die van uw gezinsleden en de reisroute van uw gezinsleden, die hier niet ter discussie staan. Aan het incident van 24.01.2019 en het bestaan van een gerechtelijk dossier dienaangaande, zoals aangetoond met de krantenartikels en juridische documenten (een kopie van een proces verbaal aangaande het incident van 24.01.2019 met vertaling, verslagen van de gehoren van S.(...), D.(...) en B.(...) Z.(...), een beslissing om uw broer in voorhechtenis te plaatsen, de inbeschuldigingstelling en de vraag om de voorhechtenis te verlengen, een verslag van het voltooide gerechtelijk onderzoek) wordt evenmin getwijfeld. Zoals reeds vermeld tonen deze documenten op geen enkele manier corruptie aan. Het attest van de verzoeningscommissie heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Hetzelfde geldt voor het attest van de politie. Het komt daarenboven bevreemdend over dat u een dergelijk attest zou kunnen verkrijgen bij de politie, als dezelfde politiemacht uw familie op geen enkele andere manier zou willen bijstaan in uw situatie.”*

Voorts wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Het is overigens erg bevreemdend en frappant dat verzoekers stukken neerleggen met betrekking tot het incident op 24 januari 2019, om hun relaas te staven, doch tezelfdertijd hiervan de betrouwbaarheid en de waarachtigheid (van de inhoud ervan) zelf zeer in twijfel trekken. Zo verklaarde verzoeker ten aanzien van de commissaris-generaal dat het incident op die bewuste dag helemaal anders verliep dan beschreven in het krantenartikel en de juridische documenten die hij neerlegde aangaande de zaak, en laten verzoekers thans in diezelfde zin in het verzoekschrift opnieuw gelden: “Dat het incident anders wordt beschreven in het krantenartikel en de juridische documenten is best mogelijk”. Verzoekers, die trouwens zelf verantwoordelijk zijn voor de stukken die ze neerleggen, hebben de mogelijkheid om andere documenten neer te leggen waaruit het tegendeel blijkt en die hun versie van de feiten kunnen bevestigen, doch zij blijven hier echter in gebreke. Immers, in navolging van het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat verzoekers geen enkel begin van bewijs aanbrengen dat hun versie van de feiten de juiste zou zijn, noch brengen ze enig bewijs bij waaruit kan blijken dat het gerechtelijk onderzoek niet correct verloopt en verzoeker en/of zijn broer door de Noord-Macedonische autoriteiten incorrect worden behandeld. Verzoekers, die thans niet ontkennen of betwisten dat niemand van hun familie ooit de ombudsman in Noord-Macedonië contacteerde en dat er evenmin een advocaat werd geraadpleegd om te bekijken welke verzoekers opties zijn in de betreffende zaak naar aanleiding van het incident op 24 januari 2019, werpen geen ander licht op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zelf geen stappen heeft ondernomen om een (onterechte) veroordeling te voorkomen, doch hij daarentegen die dag zelf nog Noord-Macedonië is ontvlucht.*

Dat het incident op voornoemde datum anders zou zijn verlopen dan dat blijkt uit de neergelegde documenten –hieruit blijkt dat verzoeker zeer ernstige strafbare feiten op zijn kerfstok heeft en dat hij die dag zelf nog zijn land van herkomst ontvluchtte- en dat het gerechtelijk onderzoek van de Noord-Macedonische autoriteiten niet correct zou zijn verlopen, betreffen aldus niets meer dan blote beweringen vanwege verzoekers die op generlei wijze middels overtuigende verklaringen en/of andere

stukken aannemelijk worden gemaakt. Verzoekers' versie van de feiten komt dan ook niet aannemelijk of geloofwaardig over.

(...)

Uit het door verzoekers bijgebrachte artikel "Key findings of the 2019 Report on North Macedonia" van de Europese commissie vermag niet te blijken en verzoekers tonen voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aan dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië onjuist zouden zijn en dat de Noord-Macedonische autoriteiten in geval van eventuele veiligheidsproblemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. Verzoekers maken met een dergelijke algemene verwijzing naar algemene informatie geenszins aannemelijk dat zij geen beroep kunnen doen op en de Noord-Macedonië autoriteiten hen met betrekking tot hun verklaarde problemen geen hulp en/of bescherming kunnen of willen bieden.

(...)

Het door verzoekers bij het verzoekschrift gevoegde internetartikel waaruit blijkt dat de Noord-Macedonische Speciaal aanklager voor corruptie en georganiseerde misdaad, Katica Janeva, zelf is gearresteerd in een grote afpersingszaak, hetgeen door verzoekers al eerder werd aangekaart, toont niet aan dat verzoekers zelf persoonlijk, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, niet kunnen rekenen op hulp en/of bijstand van de Noord-Macedonische autoriteiten. Het artikel bevestigt trouwens dat de Noord-Macedonische autoriteiten wel degelijk optreden en actie ondernemen (naar aanleiding van corruptie).

4.7. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekers in hun verzoekschrift, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de concrete motieven in de bestreden beslissingen waaraan geen afbreuk wordt gedaan, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X)." Gelet op de voorgaande vaststellingen, waarover verzoekende partijen geen ander licht werpen, kunnen zij niet worden gevolgd waar zij stellen dat met hun documenten geen rekening zou zijn gehouden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS